

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Grójcu I Wydział Cywilny

W składzie następującym :

Przewodniczący SSR Marek Gralec

Protokolant Iwona Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2015 roku w Grójcu

na rozprawie

sprawy z powództwa H. J.

przeciwko K. B. (1)

o zapłatę

I. umarza postępowanie ponad kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych,

II. zasądza od K. B. (1) na rzecz H. J. kwotę 907,76 złotych (dziewięćset siedem złotych siedemdziesiąt sześć groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 6 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

III. oddala powództwo dalej idące,

IV. zasądza od H. J. na rzecz K. B. (1) kwotę 733,88 złotych (siedemset trzydzieści trzy złote osiemdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

H. J. wniósł o zasądzenie od K. B. (1) kwoty 5.019,65 złotych z ustawowymi odsetkami od 6 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów. Podniósł, że na podstawie umowy najmu z 18 lutego 2010 roku pozwany wynajmował od powoda pomieszczenie gospodarcze. Pozwany korzystał z energii elektrycznej i był zobowiązany uiszczać 40% każdej faktury wystawionej przez zakład energetyczny. Od 18 lutego 2010 roku do października 2011 roku pozwany nie uregulował ani jednej należności. W październiku 2011 roku zamontował podlicznik, ale nadal nie regulował należności, aż do 31 stycznia 2012 roku. W okresie od 18 lutego 2010 roku do 31 stycznia 2012 roku zgodnie z umową, a następnie wskazaniami podlicznika pozwany zużył energię elektryczną za kwotę 5.019,65 złotych (k. 2-3).

Nakazem zapłaty z 17 września 2014 roku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda żadaną kwotę wraz z odsetkami oraz kosztami procesu (k. 13).

Od powyższego nakazu pozwany wniósł sprzeciw. Zaskarżył nakaz w całości i wniósł o zasądzenie kosztów procesu. Podniósł zarzut zapłaty przez pozwanego kwoty roszczenia, błędnego określenia kwoty od października 2010 roku do grudnia 2012 roku, przedawnienia roszczenia za okres od 22 lutego 2010 roku do 17 czerwca 2011 roku. Wskazano, że pozwany prowadził w lokalu powoda warsztat stolarski. Przekazywał regularnie powodowi kwoty za energię, ale z uwagi na stosunki rodzinne nie były one ewidencjonowane. Powód w czasie umowy nie wzywał pozwanego do zapłaty kwot za energię. W październiku 2011 roku pozwany zainstalował podlicznik i od tego czasu strony rozliczały się

według rzeczywistego zużycia energii. Strony zakończyły umowę z uwagi na rozstanie pozwanego i rozwód z córką powoda. Od tego czasu pozostają w konflikcie i wniesienie powództwa ma charakter odwetu. Strony pozostające w poprawnych relacjach rodzinnych nie posługują się pokwitowaniami tym bardziej, że opłaty dokonywane były okresowo i nie były wysokie. Zamontowanie podlicznika wskazuje na wolę opłacania przez pozwanego energii elektrycznej (k. 95).

Na rozprawie 30 marca 2015 roku powód działający przez pełnomocnika cofnął pozew ze zrzeczeniem roszczenia ponad kwotę 1800 złotych. Ostatecznie wniósł o zapłatę kwoty 1800 złotych z ustawowymi odsetkami od 6 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów procesu (k. 38).

Pozwany działający przez pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu (k. 38).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. B. (1) pozostawał w związku z małżeńskim z córką H. J., K. B. (2). Małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód a obecnie toczy się postępowanie o podział majątku po ustaniu wspólności ustawowej (okoliczności bezsporne, zeznania K. B. (2) k. 37).

W dniu 18 lutego 2010 roku doszło do zawarcia umowy najmu pomiędzy H. J. – wynajmującym a K. B. (1) – najemcą. Wynajmujący wynajął najemcy pomieszczenie gospodarcze o powierzchni siedemdziesięciu dwóch metrów kwadratowych w G. na cele użytkowe. Ustalono, że wynajmujący umożliwi najemcy korzystanie z energii elektrycznej. Koszty korzystania z energii elektrycznej najemca miał ponosić w wysokości 40% faktury otrzymanej przez wynajmującego od zakładu energetycznego. Umowę zawarto na okres od 1 kwietnia 2010 roku do 31 marca 2012 roku. Każda ze stron była uprawniona do wypowiedzenia umowy z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia. Dla ewentualnych zmian umowy przewidziano formę pisemną pod rygorem nieważności. Aneksem z 31 stycznia 2012 roku strony skróciły okres trwania umowy do 31 stycznia 2012 roku (umowa najmu k. 4-5, aneks do umowy k. 34). W aneksie omyłkowo jako datę od której zawarto umowę podano 2011 roku (okoliczność bezsporna, zeznania powoda i pozwanego k. 37v, 37). W wynajętym lokalu K. B. (1) prowadził zakład produkcji mebli. Licznik energii elektrycznej zamontowany był w skrzynce na budynku mieszkalnym. W czasie trwania umowy K. B. (1) zamontował urządzenie, które wskazywało ilość zużytej w pomieszczeniu energii elektrycznej. Urządzenie to nie było zgłoszone zakładowi energetycznemu. Nie dokonano też w formie pisemnej zmiany umowy w zakresie sposobu rozliczania energii. Kwoty stanowiące 40% otrzymanych od zakładu energetycznego rachunków K. B. (1) miał uiszczać H. B.. Płatności za energię dotyczyły wyłącznie rachunków otrzymanych przez H. B. w czasie trwania umowy. K. B. (1) nie dysponuje pokwitowaniami dotyczącymi płatności za energię (zeznania powoda k. 29, 37, zeznania pozwanego k. 29v-30, 37v, zeznania B. B. k. 35v, E. B. k. 36, M. J. k. 36v, K. B. (2) k. 37).

W okresie trwania umowy tj. od 1 kwietnia 2010 roku do 31 stycznia 2012 roku H. J. otrzymał faktury za energię elektryczną na łączną kwotę 7.397,42 złotych (556,41 + 580,85 + 447,22 + 593,26 + 639,96 + 830,93 + 667,14 + 812,23 + 573,67 - 0,04 + 912,93 + 782,86), z czego 40% to kwota 2.958,96 złotych. Natomiast w okresie nieprzekraczającym trzech lat przed wniesieniem pozwu do końca umowy tj. od 25 lipca 2011 roku do 31 stycznia 2012 roku otrzymał faktury za energię elektryczną na łączną kwotę 2.269,42 złotych (573,67 - 0,04 + 912,93 + 782,86), z czego 40% to kwota 907,76 złotych (historia płatnika k. 6).

Pismem z 6 czerwca 2014 roku H. J. wezwał K. B. (1) do zapłaty kwoty 15.419,65 złotych, z czego kwota 5.019,65 złotych dotyczyła należności za energię elektryczną (wezwanie do zapłaty k. 8).

Treść łączącego strony stosunku prawnego wynika z mowy zawartej 18 lutego 2010 roku (k. 4) oraz aneksu do umowy z 31 stycznia 2012 roku (k. 34), które nie były kwestionowane. Strony przyznały też, że określony w aneksie rok rozpoczęcia umowy „2011” został wpisany omyłkowo i umowę zawarto od 1 kwietnia 2010 roku (k. 37v). Nie była też kwestionowana historia płatnika, przy czym obejmuje ona okres od 22 lutego 2010 roku do 24 grudnia 2012 roku, czyli szerszy aniżeli okres trwania umowy najmu (k. 6).

Nie uwzględniono zeznań pozwanego, że uiszczał należności za energię elektryczną do rąk powoda, zgodnie z zawartą umową, a potem zgodnie ze wskazaniami podlicznika (k. 29v, 37v). Nie zostało to poparte żadnymi dowodami. W szczególności pozwany nie przedstawił pokwitowań potwierdzających wpłaty. Zaprzeczyli temu powód (k. 29, 37) oraz świadkowie: B. B. (k. 35), E. B. (k. 36), M. J. (k. 36v) i K. B. (2) (k. 37v). Świadkom można wprawdzie zarzucać brak bezstronności z uwagi na konflikt rodzinny, ale pozwany nie przedstawił dowodów na poparcie tego, że dokonywał płatności za energię. Świadkowie potwierdzili treść łączącego strony stosunku prawnego. Z ich zeznań wynika, że opłaty za energię miały być uiszczane powodowi a płatności dotyczyły rachunków otrzymanych przez powoda w okresie trwania umowy najmu. Tym okolicznościom strony nie zaprzeczały.

W oparciu o zeznania świadków nie sposób było ustalić daty zamontowania w przedmiotowym pomieszczeniu urządzenia do pomiaru zużytej energii. Faktycznie nie miało to znaczenia z uwagi sposób rozliczania energii elektrycznej określony w umowie.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Na rozprawie 30 marca 2015 roku powód reprezentowany przez pełnomocnika cofnął pozew ponad kwotę 1800 złotych ze zrzeczeniem się roszczenia. Czynność ta nie wymagała zgody pozwanego. Nie była sprzeczna z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zmierzała do obejścia prawa. Stąd postępowanie ponad kwotę 1800 złotych umorzono na mocy art. 355§1 kpc.

Strony łączyła umowa najmu lokalu użytkowego, zawarta ostatecznie na okres od 1 kwietnia 2010 roku do 31 stycznia 2012 roku (k. 4-5, 34). W umowie określono zasady rozliczania energii elektrycznej w ten sposób, że pozwany miał uiszczać 40% otrzymanych przez powoda od zakładu energetycznego faktur. Takie uregulowanie było dopuszczalne w świetle art. 353¹ kc. Z uwagi na uregulowania umowne bez znaczenia było zamontowanie przez pozwanego urządzenia pomiaru energii. Umówiony sposób rozliczania energii nie został zmieniony w formie pisemnej, do czego obligował §9 umowy oraz art. 77§1 kc. Ustalono też, że 40% każdej faktury pozwany miał uiszczać powodowi, przy czym chodziło o faktury otrzymane przez powoda w trakcie umowy. Z przedstawionej historii płatnika wynika, że powód w okresie trwania umowy otrzymał faktury na łączną kwotę 7.397,42 złotych, z czego 40% to kwota 2.958,96 złotych, do uiszczenia której pozwany był zobowiązany. Pozwany nie wykazał aby tą kwotę uiszczył.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut przedawnienia roszczenia za okres od 22 lutego 2010 roku do 17 czerwca 2011 roku (k. 18, 38). Zgodnie z art. 118 kc termin przedawnienia wynosi 10 lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz związanych z działalnością gospodarczą trzy lata. Świadczenie jest okresowe jeżeli polega na periodycznym dawaniu uprawnionemu w czasie trwania stosunku prawnego pieniędzy lub określonych rzeczy. Świadczenie pozwanego polegające na uiszczaniu 40% faktur za energię elektryczną miało właśnie taki charakter. Termin przedawnienia roszczenia powoda wynosił 3 lata i rozpoczął swój bieg co do poszczególnych należności w momencie każdorazowego otrzymania faktury, gdyż wówczas po stronie pozwanego powstawał obowiązek zapłaty – roszczenie stawało się wymagalne. Bieg przedawnienia został przerwany dopiero w momencie wytoczenia powództwa, co nastąpiło 25 lipca 2014 roku. Nie przerwało biegu przedawnienia wezwanie pozwanego do zapłaty pismem z 6 czerwca 2014 roku (k. 8), gdyż taki przypadek nie wynika z art. 123 kc. Wobec tego roszczenie powoda o świadczenie wymagalne przed 25 lipca 2011 roku uległo przedawnieniu. Dlatego powództwo mogło zostać uwzględnione wyłącznie za okres od 25 lipca 2011 roku do 31 stycznia 2012 roku – zakończenie umowy. W tym okresie powód otrzymał faktury na łączną kwotę 2.269,42 złotych (k. 6), z czego 40% to kwota 907,76 złotych. Taką też kwotę należało zasądzić na rzecz powoda z ustawowymi odsetkami zgodnie z żądaniem tj. od 6 czerwca 2014 roku, gdyż w tej dacie roszczenie było już wymagalne. W pozostałej części powództwo oddalono.

Ponieważ powództwo zostało uwzględnione jedynie w części koszty procesu rozdzielono stosunkowo, na mocy art. 100 kpc. Powód pierwotnie żądał zasądzenia kwoty 5.019,65 złotych. Powództwo uwzględniono wyłącznie co do kwoty 907,76 złotych. W pozostałej części, również umorzonej, powód jest stroną przegraną. Umorzenie postępowania na skutek cofnięcia pozwu rodzi po stronie pozwanego obowiązek zwrotu kosztów wyłącznie jeżeli cofnięcie było wynikiem spełnienia roszczenia po wytoczeniu powództwa. W sprawie niniejszej taka sytuacji nie wystąpiła. Zatem

powód wygrał proces jedynie w 18%, a przegrał w 82% ($X=18\%$). Łączna suma kosztów poniesionych przez strony to kwota 2.684 złotych, z czego kwotę 1467 złotych poniósł powód (250 złotych – opłata od pozwu, 17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 1200 złotych – koszty zastępstwa procesowego), a kwotę 1217 złotych pozwany (17 złotych – opłata skarbową od pełnomocnictwa, 1200 złotych – koszty zastępstwa procesowego). Ponieważ powód przegrał proces w 82% winien pokryć koszty w wysokości 2.200,88 złotych ($2684 \text{ zł} \times 82\%$), a pokrył w kwocie 1467 złotych. Winien zatem zwrócić pozwanemu kwotę 733,88 złotych ($2200,88 \text{ zł} - 1467 \text{ zł}$). Koszty zastępstwa procesowego ustalono na kwotę 1200 złotych, mając na uwadze wartości przedmiotu sporu wskazaną w pozwie, w oparciu o treść §6 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat na czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.